

Sygn. akt VII U 1500/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Czechowicz

Protokolant Anita Milewska

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2015 r. w Warszawie

sprawy T. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o zwrot nienależnie pobranego świadczenia (emerytury i dodatku pielęgnacyjnego)

na skutek odwołania T. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 19 sierpnia 2015 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

SSO Włodzimierz Czechowicz

VII U 1500/15

UZASADNIENIE

T. G. w dniu 16 września 2015 r. odwołała się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 sierpnia 2015 r. którą organ rentowy odwołującą się do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń emerytalnych za okres od dnia 1 sierpnia 2014 r. do dnia 31 lipca 2015 r. w kwocie 13106,71 zł podważając w/w decyzję co do zasady. W treści odwołania odwołująca się podniosła, że wniosek o emeryturę złożyła w 2008 r. i wówczas nie było przeszkód do uzyskania przez nią emerytury mimo, że była zatrudniona na podstawie umowy o pracę. Odwołująca się wskazała, że organ rentowy w treści decyzji niezasadnie podnosił, że z wnioskiem o emeryturę wystąpiła w dniu 27 lipca 2012 r. Nadto odwołująca się zauważyła, że organ rentowy nie wyjaśnił w jaki sposób ustalił kwotę podlegającą zwrotowi w wysokości 13106,71 zł (k. 2 as.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania, na podstawie art.477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że T. G. decyzją z dnia 8 maja 2009 r. uzyskała prawo do wcześniejszej emerytury. Wypłata tego świadczenia podlegała zawieszeniu z uwagi na fakt, że odwołująca się kontynuowała zatrudnienie. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r., sygn. akt K 2/2012 odwołująca się od dnia 1 października 2011r. uzyskała prawo do wypłaty wcześniejszej emerytury. Następnie decyzją z dnia 4 marca 2013 r. organ rentowy zrealizował wniosek ubezpieczonej z dnia

27 lipca 2012 r. i przyznał jej prawo do emerytury od dnia 1 lipca 2012r. na podstawie art.24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Na podstawie tej decyzji organ rentowy podjął wypłatę świadczenia na rzecz T. G. pomimo, iż pozostawała ona w zatrudnieniu - o czym poinformowała organ rentowy.

Zdaniem organu rentowego z uwagi na okoliczność, iż odwołująca się kontynuowała zatrudnienie w okresie od dnia 1 sierpnia 2014 r. do 31 lipca 2015 r. i jednocześnie pobierała emeryturę doszło do spełnienia przesłanek z art.138 ust.4 ustawy oraz art.103 a ustawy. Z tych przyczyn w ocenie ZUS odwołująca się nienależnie pobrała świadczenie emerytalne w okresie od 1 sierpnia 2014 r. do 31 lipca 2015 r. w wysokości 13106,71 zł (k.4 as.).

W dniu 28 października 2015 r. odwołująca się złożyła pismo procesowe, w którym uzupełniła swoje dotychczasowe stanowisko wskazując, że decyzją z dnia 8 maja 2009r. miała przyznane prawo do pełnej emerytury nie zaś jak twierdzi organ rentowy do wcześniejszej emerytury. Odwołująca zaznaczyła, że w dniu 27 lipca 2012r. nie składała żadnego wniosku o emeryturę, a jedynie zwróciła się o doliczenie jej do stażu pracy okresów zatrudnienia (w związku z kontynuowaniem zatrudnienia). Dodatkowo odwołująca się podniosła, że miała zawieszony prawo do emerytury i dopiero wyrok Trybunału Konstytucyjnego spowodował wypłacenie na jej rzecz zaległego świadczenia. Przy tym odwołująca się stwierdziła, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. sygn. akt K2/2012 nie dotyczył jej bezpośrednio (k.10-11 as.).

Organ rentowy ustosunkowując się do twierdzeń ubezpieczonej, w piśmie procesowym z dnia 23 listopada 2015 r. podniósł, że: odwołująca się urodzona w dniu (...), w dniu 22 grudnia 2008 r. złożyła wniosek o emeryturę. Realizując powyższy wniosek organ rentowy w oparciu o art.29 (w zw. z art.46) ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał wnioskodawczyni prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 1 grudnia 2008 r., albowiem odwołująca się nie miała ukończonych 60 lat (nie miała prawa do emerytury na podstawie art.24 ustawy). Prawo do wypłaty emerytury zostało zawieszony na podstawie obowiązującego przepisu art.103 ust.2 a ustawy. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że wniosek ubezpieczonej z dnia 27 lipca 2012r. nie mógł zostać potraktowany jako wniosek o doliczenie okresu zatrudnienia do stażu pracy ponieważ z literalnej treści wniosku wynika, że dotyczył on przyznania prawa do emerytury (k.19 as.).

Do zamknięcia rozprawy w dniu 27 listopada 2015 r. strony popierały swoje stanowiska, przy czym odwołująca się sprecyzowała zakres odwołania i zwróciła się o zmianę decyzji z dnia 19 sierpnia 2015 r. poprzez stwierdzenie, że nie musi zwracać świadczeń pobranych nienależnie (k.20 as).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca się T. G. (urodzona w dniu (...)), w dniu 22 grudnia 2008r., wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z wnioskiem o przyznanie emerytury (k.1-4 ar.). Do wniosku dołączyła kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą zatrudnienie i wysokość uzyskiwanego wynagrodzenia (k.5-12, 15-62 ar.). Złożenie wniosku oraz dokumentacji skutkowało przeprowadzeniem przez organ rentowy postępowania administracyjnego i doprowadziło do wydania w dniu 8 maja 2009 r. decyzji znak: E (...), którą przyznano T. G. emeryturę ze skutkiem od dnia 1 grudnia 2008 r. (na podstawie art. 46 w zw. z art. 29 ustawy tj. emeryturę wcześniejszą). Jednocześnie organ rentowy w pkt. I ust.2 decyzji zawiesił wypłatę emerytury z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia przez ubezpieczoną (k.71 ar.).

Następnie w dniu 5 czerwca 2009r. odwołująca się złożyła do ZUS oświadczenie, w którym wskazała, że osiąga przychód z tytułu pracy wykonywanej w ramach stosunku pracy i że jej zamiarem jest osiągnięcie przychodu w wysokości nie powodującej zawieszenia lub zmniejszenia świadczenia. Ponadto odwołująca się wystąpiła o odwieszenie emerytury ze skutkiem od lutego 2009 r. (k.75 ar.).

Organ rentowy w dniu 8 czerwca 2009r. wydał decyzję znak: 20/E/(...), którą podjął na rzecz ubezpieczonej wypłatę wcześniejszej emerytury (k.79 ar.)

W okresie po dniu 9 czerwca 2009r. odwołująca się wielokrotnie występowała do ZUS z wnioskami o doliczenie do stażu pracy okresów zatrudnienia oraz przeliczenie świadczenia (między innymi k.81,111, 127 ar.). W związku z tym organ rentowy wydawał kolejne decyzje o przeliczeniu i waloryzacji świadczenia (k.107-108, 119-122, 125, 163-168 ar.)

W dniu 10 października 2011r. organ rentowy wydał decyzję znak:20/E/(...), którą (ze skutkiem do dnia 1 października 2011 r.) wstrzymał wypłatę emerytury na podstawie art.103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. W treści decyzji organ rentowy wskazał, że wypłata emerytury podlegała zawieszeniu, gdyż odwołująca się kontynuuje zatrudnienie. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że w celu podjęcia wypłaty emerytury odwołująca się powinna przedłożyć w Oddziale ZUS świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą na rzecz którego praca ta była wykonywana (k.171 ar.).

Następnie w dniu 27 lipca 2012r. odwołująca się T. G. wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie emerytury w najkorzystniejszym wariantcie. Jednocześnie w treści wniosku odwołująca się wskazała, że nadal pozostaje w stosunku pracy – jest zatrudniona w Zakładzie (...) m.(...) W. (k.1-3 ar.t.I).

Organ rentowy po przeprowadzeniu postępowania wydał w dniu 4 marca 2013 r., decyzję znak: (...) /20. (...), którą przyznał odwołującej się (ze skutkiem od dnia 1 lipca 2012r.) prawo do emerytury na podstawie art.24 ustawy o FUS – tzw. emeryturę powszechną. Jednocześnie organ rentowy pomimo pozostawania przez odwołującą się w stosunku pracy podjął wypłatę świadczenia ze skutkiem od dnia 22 listopada 2012r., jak też poinformował odwołującą się , że decyzja w sprawie wyrównania emerytury za okres od 1 lipca 2012 r. do 21 listopada 2012 r. zostanie wydana w terminie późniejszym (k.15-17 ar.t.I).

Ponadto w zakresie dotyczącym prawa ubezpieczonej do wcześniejszego świadczenia (tj. wcześniejszej emerytury) Sąd Okręgowy ustalił, że pismem z dnia 17 listopada 2012 r. odwołująca się zwróciła się do ZUS o uchylenie decyzji z dnia 10 października 2011 r. (dotyczącej wstrzymania wypłaty emerytury) i wypłacenie na jej rzecz zaległego świadczenia za okres od 1 października 2011r. (k.215 ar.). Organ rentowy wydał w dniu 29 maja 2013 r. decyzję znak: E/(...)/20, którą odmówił uchylenia spornej decyzji (k.217 ar.). T. G. odwołała się od tej decyzji powodując wszczęcie postępowania przed Sądem Okręgowym Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pod sygn. akt VII U 1709/13 oraz przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pod sygn. akt III AUa 15/14 - który to Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 17 lutego 2015 r. zmienił wyrok zaskarżony przez organ rentowy i oddalił odwołanie. Skutkowało to uprawomocnieniem się decyzji z dnia 29 maja 2013 r. Pomimo niekorzystnego dla ubezpieczonej wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie, Sąd ten w uzasadnieniu orzeczenia wskazał, że „...ustawą z dnia 13 grudnia 2013 r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012r. (Dz.U. z 2014 r.,poz.169) ustawodawca uregulował możliwość wypłaty emerytur zawieszonych w wymienionym okresie. Wypłata następuje na podstawie odrębnego wniosku, który składa się do organu rentowego.” (k.243-257 ar.; k.327-339 ar.).

Z uwagi na treść orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie III AUa 15/14 odwołująca się w dniu 15 kwietnia 2015 r. wystąpiła do organu rentowego o wypłatę wcześniejszej emerytury zawieszanej od dnia 1 października 2011r. do 21 listopada 2012r. (k.325 ar.).

Wywołane powyższym wnioskiem postępowanie (k.341-375 ar.) doprowadziło do wydania przez ZUS w dniu 6 sierpnia 2015 r., decyzji znak: E/20/(...) – którą wypłacono na rzecz ubezpieczonej kwotę zawieszanej wcześniejszej emerytury za okres od 1 października 2011r. do dnia 21 listopada 2012r. w kwocie 56.320,41 zł (wraz z odsetkami w wysokości 12168,91 zł) (k.377 ar.).

Jednocześnie organ rentowy dokonał kontroli wypłacanego na rzecz ubezpieczonej świadczenia emerytalnego (emerytury powszechnej) i ustalił, że nastąpiło nienależne pobranie świadczenia przez wnioskodawczynię za okres wynikający z decyzji z dnia 4 marca 2013 r. (tj. od dnia 22 listopada 2012r.) - (k.19-23 ar.). Z tych przyczyn organ rentowy w dniu 19 sierpnia 2015 r. wydał decyzję znak: (...), którą zobowiązał ubezpieczoną do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń, przy czym zobowiązanie zwrotu (na podstawie art.138 ust.4 ustawy o FUS) ZUS ograniczył do okresu od 1 sierpnia 2014 r. do 31 lipca 2015 r. (k.25-27 ar.t.I).

Od powyższej decyzji odwołująca się T. G. odwołała się inicjując niniejsze postępowanie sądowe.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji znajdującej się w aktach sądowych oraz dołączonych do sprawy aktach rentowo-emerytalnych. Zdaniem Sądu dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty nie były przez strony postępowania kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające treści z tych dokumentów Sąd uznał za bezsporne i stanowiące podstawę

do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie T. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. z dnia 19 sierpnia 2015 r., znak: (...) jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (art. 477⁽⁹⁾ k.p.c., art. 477⁽¹⁴⁾ k.p.c. - postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010r., sygn. akt II UZ 49/09 LEX nr 583831). W wyroku z dnia 23 kwietnia 2010r. (sygn. akt II UK 309/09, LEX nr 604210) Sąd Najwyższy stwierdził, że zgodnie z systemem orzekania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, w postępowaniu wywołanym odwołaniem do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych sąd rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji (art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 i art. 477^(14a) k.p.c.) w granicach jej treści i przedmiotu. Ponadto treść decyzji wydanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, a także zakres wniesionego od niej odwołania wyznacza przedmiot sporu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 listopada 2004r., sygn. akt III AUa 430/2004).

Sąd zauważył, że pomimo złożonej sytuacji faktycznej jaka zaistniała w niniejszej sprawie, a która spowodowana została wzajemną zależnością poszczególnych decyzji wydanych przez ZUS oraz orzeczeń wydanych przez sądy oraz Trybunał Konstytucyjny - spór pomiędzy stronami sprowadzał się de facto do stwierdzenia czy odwołująca się w okresie od dnia 1 sierpnia 2014 r. do dnia 31 lipca 2015 r. pobrała nienależnie świadczenie emerytalne oraz czy organ rentowy zasadnie zobowiązał ją do zwrotu świadczenia za ten okres.

Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności ustalił do jakiego rodzaju świadczenia odwołująca się była uprawniona w okresie objętym decyzją ZUS. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego odwołująca się w dniu 8 maja 2009r. (na podstawie decyzji znak: E (...)) uzyskała prawo do emerytury ze skutkiem od dnia 1 grudnia 2008r. Z uwagi na okoliczność, iż w tej dacie odwołująca nie legitymowała się wymaganym wiekiem do uzyskania prawa do emerytury powszechnej, organ rentowy przyznał odwołującej prawo do emerytury na podstawie art.46 w zw. z art.29 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – tj. emerytury wcześniejszej. Następnie odwołująca się wnioskiem z dnia 27 lipca 2012 r. zainicjowała postępowanie administracyjne dotyczące ustalenia jej prawa do emerytury powszechnej. Na podstawie decyzji z dnia 4 marca 2013 r., znak: ENP/(...) (...) organ rentowy przyznał ubezpieczonej prawo do w/w świadczenia. W okresie od dnia 1 sierpnia 2014 r. do dnia 31 lipca 2015 r. odwołująca się pobierała więc emeryturę powszechną. Powyższe ustalenie przeczy zatem twierdzeniom odwołującej się jakoby była ona uprawniona do emerytury powszechnej już od dnia 1 grudnia 2008 r.

W dalszej kolejności Sąd zauważył, że odwołująca się uzyskując w dniu 4 marca 2013 r. prawo do emerytury powszechnej nie rozwiązała łączącego ją stosunku pracy i cały czas kontynuowała zatrudnienie w Zakładzie (...)

m.(...)W.. Tymczasem zgodnie z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. (Dz.U.2015.748 j.t.) o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. W orzecznictwie niejednokrotnie podkreślano, że kontynuacja zatrudnienia - bez rozwiązania stosunku pracy - po dniu nabycia prawa do emerytury przesądza o zawieszeniu prawa do emerytury (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 lutego 2004r., sygn. akt II UK 274/03, OSNPUSiSP 2004, nr 21, poz. 376; z dnia 12 lutego 2004r., sygn. akt II UK 237/03), niezależnie nawet od ewentualnego kontynuowania zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 sierpnia 2005r., sygn. akt I UK 358/04, OSNPUSiSP 2006, nr 7-8, poz. 121 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22 czerwca 2004r., sygn. akt III AUa 261/03, LEX nr 147171). Podobnie w tej kategorii spraw wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny, który w wyroku z dnia 7 lutego 2006r., sygn. akt SK 45/04 (OTK-A 2006, nr 2, poz. 15) podkreślił, że umożliwienie pobierania świadczeń emerytalnych bez przerywania działalności zawodowej u dotychczasowego pracodawcy wykracza poza konstytucyjny zakres prawa do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego (art. 67 ust. 1 Konstytucji RP); jest to przywilej, który może podlegać ograniczeniom ze względu na prowadzenie przez państwo określonej polityki społecznej (np. w zakresie zapewnienia pełnego, produktywnego zatrudnienia).

Organ rentowy wydając decyzję z dnia 4 marca 2013 r. winien był zawiesić odwołującej się prawo do świadczenia stosownie do art.103a ustawy, do chwili rozwiązania przez nią stosunku pracy. Organ rentowy nie podejmując prawidłowych działań w tym zakresie doprowadził do sytuacji, w której odwołująca się pobierała nienależne jej świadczenie emerytalne już od chwili jego przyznania w 2013 r. Jak bowiem stanowi art. 138 ust.2 pkt.1 ustawy - za nienależnie pobrane świadczenia w rozumieniu ust. 1 uważa się: świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania. Przy tym zgodnie z art.138 ust. 1 ustawy o FUS - osoba, która nienależnie pobrała świadczenia, jest obowiązana do ich zwrotu.

Niezależnie jednak od okoliczność, iż odwołująca się od dnia 22 listopada 2012r. do dnia 31 lipca 2015 r. (data graniczna wynikająca ze spornej decyzji ZUS z dnia 19 sierpnia 2015 r.) pobrała nienależne jej świadczenie nie oznacza samoistnie, że jest ona obowiązana do jego zwrotu za cały okres jego pobierania. Zgodnie bowiem z art. 138 ust.4 ustawy o FUS - nie można żądać zwrotu kwot nienależnie pobranych świadczeń za okres dłuższy niż 12 miesięcy, jeżeli osoba pobierająca świadczenia zawiadomiła organ rentowy o zajściu okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, a mimo to świadczenia były jej nadal wypłacane, w pozostałych zaś wypadkach - za okres dłuższy niż 3 lata, z zastrzeżeniem ust. 5. Z powyższego wynika, że celem art. 138 ust. 4 ustawy o FUS jest ograniczenie odpowiedzialności osoby, która pobrała nienależne świadczenie ze względu na to, że wypełniła ciążący na niej obowiązek powiadomienia Zakładu o okolicznościach mających wpływ na prawo do tego świadczenia, a mimo to, na skutek błędu organu rentowego, było ono nadal wypłacane. Innymi słowy, złagodzenie sankcji zwrotu nienależnie pobranego świadczenia jest uwarunkowane wykonaniem przez świadczeniobiorcę ciążącego na nim obowiązku informacyjnego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22 kwietnia 2015 r., sygn. akt III AUa 859/14).

Z ustaleń Sądu Okręgowego poczynionych w niniejszej sprawie wynika, iż odwołująca się w treści wniosku o emeryturę powszechną z dnia 27 lipca 2012r. prawidłowo poinformowała organ rentowy o okoliczności pozostawiania w stosunku pracy tj. o okoliczności powodującej zawieszenie prawa do świadczenia. Z tego właśnie powodu organ rentowy miał uprawnienie do żądania zwrotu nienależnie pobranego świadczenia wyłącznie za ostatnie 12 miesięcy tj. za okres od dnia 1 sierpnia 2014 r. do dnia 31 lipca 2015 r.

Reasumując powyższe - odwołująca się pobierała nienależnie świadczenie emerytalne już od chwili jego przyznania w 2013 r. i w związku z tym powinna dokonać jego zwrotu. Przy tym wina organu rentowego w przedmiotowej sytuacji powoduje złagodzenie skutków pobrania nienależnego świadczenia przez odwołującą się i ogranicza wymagalny okres zwrotu świadczenia zgodnie z ograniczeniem wynikającym z art. 138 ust. 4 ustawy. Z tych przyczyn decyzja organu

rentowego z dnia 19 sierpnia 2015 r. zobowiązująca T. G. do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia za okres od dnia 1 sierpnia 2014 r. do dnia 31 lipca 2015 r. odpowiada prawu.

Na marginesie Sąd Okręgowy zauważa, że zgodnie z art.138 ust.6 ustawy o FUS - organ rentowy może odstąpić od żądania zwrotu kwot nienależnie pobranych świadczeń w całości lub w części, zmniejszyć wysokość potrąceń, ustaloną zgodnie z art. 140 ust. 4 pkt 1, lub zawiesić dokonywanie tych potrąceń na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy, jeżeli zachodzą szczególnie uzasadnione okoliczności. Tym samym badanie przesłanek do zastosowania w danym przypadku art. 138 ust. 6 ustawy może nastąpić najwcześniej po uprawomocnieniu się decyzji zobowiązującej do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia oraz wydaniu przez organ rentowy stosownej decyzji z tym przedmiocie.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku oddalając odwołanie.

SSO Włodzimierz Czechowicz

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć odwołującej się T. G.